

**R. P. Francisci Svarez, Granatensis, E Societate Iesv
Doctoris Theologi, Et In Conimbricensi Academia Olim
Primarij Theologiae Professoris emeriti, Opvs De Triplici
Virtute Theologica, Fide, Spe, Et ...**

Suárez, Francisco

Mogvntiae, 1622

Sect. 2. Quando inceperit Ecclesia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93448](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93448)

Confirm.

præ ex Concilio Tridentino adduximus. Confirmatur: nam talis hæreticus non est verè membrum Christi, cum non sit illi per actum vitæ spiritualis vilo modo coniunctus. Tandem eadem ratione hæreticus non solum mentalis sed etiam exterior, si sit occultus per accideus esset membrum ecclesiæ, quia poterit coram omnibus, eisdem ceremoniis vii, & eandem fidem profiteri.

Satisfit ad-
ductis pro
eandem opin

25. Ex quo intelligitur falsum esse, quod opposita sententia assumit, nempe unitatem ecclesiæ tantum requirere, & omnino consistere in hac exteriori coniunctione, & polia Ecclesiastica: Imò hoc necessarium non est, vt ecclesia dici possit verè, & absolute visibilis, quod videtur contrariæ sententiæ fuisse fundamentum, de quo in sectione octava latè dicemus: & per argumentum ad hominem, aperte constat: nam eadem ratione, neque character baptismalis esset necessarius in membris ecclesiæ, quod tamen dicti Authores negant: & planè simpliciter falsum est, hominem carentem & fide, & character, posse esse membrum ecclesiæ: alterutrum ergo requiritur, & tamen vtrumque est forma interior, & spiritualis: ergo non sufficit exterior ista consensio. Neque Gregorius, aut Augustinus oppositum dicunt: nam reuera potius de peccatoribus loqui videntur, Origenes verò, & forasse interdum August. & alii dicunt, eos esse in ecclesia secundum exteriorem speciem: textus autem citatus cap. Audiuimus, nihil ad rem pertinet: nam verba illa, ex quo talia prædicare capit, à quibus videbatur sumi argumentum, non textus, sed fortasse Græci sunt verba, & quauis essent de textu sumpta, nihil efficere: nam aliud est membrum esse ecclesiæ, de quo agimus, aliud retinere, & conseruare potestatem Ecclesiasticam, & iurisdictionem, quæ fortè in non membro, vt iam indicauimus, conseruari potest: & de hoc ibi sermo habetur.

SECTIO II.

Quando incepit Ecclesia.

De ecclesia
hominum
agitur.Opiniones
variae.Notationes
pro decilio
ne.

1. Explicata Ecclesiæ ratione, & essentia: oportet eius originem exponere, vt hinc facilius ad eius proprietates accedamus. Suppono tamen sermonem esse de ecclesia hominum: nam Angelorum ecclesia, in eorum creatione incepisse certum est, siquidem in gratia, & fide creati fuerunt, & vnam spirituales constituerunt rempublicam ad eundem fidem, sub eisdem supernaturalibus legibus, & eodem Principe Deo tendentem: de ecclesia ergo hominum, quam hac in questione immerito confundit Arboreus lib. 5. Theosophiæ capite tertio, & quidam alij, prima opinio distinguit. Nam aliquando fundata fuit in fide Dei simpliciter, sine ordine ad Christum Dominum, & hoc modo inquirunt, incepisse in Adamo: aliquando verò fundata fuit in fide, & meritis Christi, & ita quidam volunt incepisse etiam in Adamo, non à principio creationis, sed post lapsum, cum primum scilicet habuit redemptionis suæ reuelationem, & fidem: ac commissi peccati dolorem: Alii verò volunt incepisse ab Abel, quomodo videntur loqui communiter Patres Augustinus Psalmo 142. & 118. sermone 217. de tempore. Gregorius homilia decima nona in Euangelia, quod sequitur Turrecremata primo libro, capite vigesimo secundo, & vigesimo quinto, qui refert alios. Alenf. 4. p. quæstione 4. memb. 1.

2. Ego verò suppono ecclesiam propriè, nisi abutatur terminis, non posse consistere in vno tantum homine, vt bene notauit Turrecremata supra cap. 27. & Alenf. tertia parte quæst. vltima membro 5. articulo 2. & Abulenf. quæstione septima in

prolog. super Matthæum. Ratio plana est, quia Ecclesia nomen est collectiuum, & ideo sicut populus, vel Republica non vna tantum persona constat, ita neque ecclesia cum politico sit corpus, ex plurium hominum coniunctione coalescens. Ex quo constat propriè in solo Adamo, non fuisse ecclesiam: quæritio autem esse potest, an ab illo incepit eo modo quo numerus incipit ab unitate. Secundo, vt probabilius suppono Adamum in statu Innocentiæ habuisse fidem Christi, quod Diuus Thomas non negat: ex quo etiam arbitror illum tanquam caput suum respexisse, & adorasse atq; adeo in fide eius gratiam accepisse. Tertio distinguenda est in ecclesia, quasi substantia, & essentia eius, à peculiari modo, quem ex Christi Domini institutione vendicat.

3. Dico primo. Ecclesia produci incepit in Adamo, & formata Eva, propriè dici potuit ecclesiam esse, atque adeo certum videtur in vtroque saltem post lapsum ante generationem Caim, & Abel fuisse ecclesiam. Hæc est nunc communis opinio, quam tenet Pighius quarto de Ecclesiastica Hierarchia capite primo. Driedo quarto de dogmatibus capite 4. Hofius in confessione c. 22. Sanderus quarto de visibili monarchia ecclesiæ capite tertio, & lib. primo initio. Medina quinto de reia in Deum fide cap. 14. Simancas instituti. catholic. cap. 34. Colligi potest ex Epiphano in opusculo de ecclesia post hæresim 80. Et in epistola ad Acasium, quæ habetur initio operis contra hæreses. Irenæ. libro 4. cap. 42. Et Nicephor. libro primo cap. 5. ac probatur. Nam ecclesia est congregatio fidelium, vt supra vidimus, sed Adam, & Eva in statu innocentie fuerunt fideles: ergo eorum aggregatio, ecclesia fuit. Nec refert illos tunc non agnouisse mortem Christi, quia satis fuit credidisse mysterium Incarnationis, & ex meritis Christi recepisse gratiam. Neque etiam obstat, illos potuisse peccare, & peccasse, quia etiam sine gratia perseuerat quispiam membrum ecclesiæ, neque est verisimile, aut probabile Adamum perdidisse fidem, quod etiam de Eva probabilis dicendum est. Denique non obstat, ecclesiam in statu illo in multis differre ab ecclesia lapso: tota namque differentia accidentaria est, cum maneat eadem fides, idem caput, idem finis, eadem deniq; salutis media primaria, & substantialia.

4. Sed omisso statu innocentie, quod post peccatum fuerit ecclesia prius in parentibus Adamo, & Eva quam in filiis, constat primò: quia etiam fidem in statu illo naturæ lapsum habuerunt ante genitum Cain. Quod si forte ante lapsum non cognouerant Christum, credendum sine dubio est, non multò post redemptionis futuræ reuelationem accepisse, ne salutem, & poenitentiam desperarent, & vt commodius possent se ad gratiam disponere, quod per se probabile est, & diuinæ misericordiæ consentaneum. Et præterea suadet. Nam supra disp. 2. sect. 6. num. 4. ostendimus ex Patribus, Abel, & cæteros homines ab Adamo, mysteria fidei per traditionem accepisse, quod etiam Epiphanius supra docet, & Eusebius initio de preparatione Euangelica, August. etiam 15. Ciuit. propterea dixisse videtur, Adam communem fuisse patrem eorum, qui ad cælestem ciuitatem pertinent. Et idem habetur in historia Ecclesiastica Petri Comestoris, ergo necessarium fuit prius Adam habuisse eam fidem, quam eius filios. Deinde verisimile est, non multo post peccatum poenituisse. nam à peccato Adæ, ad Abel generatione, diuturnum tempus intercessit. Præterea nullus negabit, Abel ante vltim rationis, iustum fuisse: nam fide parentum, vel sola, vel exteriori signo aliquo significari facile potuit, remissionem peccati originalis obtineri: & idem verisimile est de Cain. Ergo ante Abel necessariò fuit

Vide lib. 11.
de opere sex
dierum c. 18.
2. a. 8. & p.
q. 1. art. 3. in
commento
quinti argu.
& disp. 1.
sect. 4. para.
grapho, sed
hac omnia.Assertio 1.
bipartita.Prima pars
ex Patrib.Probatur ra-
tione.Lib. 4. de o-
pere sex die-
rum c. 2. nu.
2. & cap. 4.
nu. 18.2. Pars pro-
batur 1.

3.

vide disp. 4.
de sacram.
sect. 2.

fuit ecclesia. nam fides, poenitentia, & iustitia, non reperiuntur extra ecclesiam.

5. Neq; etiam probabile videtur quod alij dicunt, fidem prius fuisse in Adamo, tamen exteriori professionem fidei primum omnium incepisse in Abel, quia licet Scriptura sacrificium Abel nare, & non Adam, sine dubio credendum est toto illo tempore Adamum coluisse Deum, atq; adeo sacrificia obtulisse. Imo filios id à parentibus didicisse. Inferes: mansit igitur eo tempore ecclesia omni destituta sanctitate. Respondetur, hæc difficultatem communem esse omni opinioni, nam etiam post mortuum Abel intercesserunt centum anni vsq; ad generationem Seth: quo tempore, cum tota ecclesia esset in tribus hominibus, & vnus eorum Cain impius esset, reliquos vero Adamum, & Euam in gratia fuisse confirmatos ignoremus, facile fieri potuit, vt interdum peccarent, quid ergo in hoc dicendum sit, infra agendo de proprietatibus ecclesie constabit.

6. Dico secundo. Ecclesia prout nunc est, fuit à Christo Domino instituta. Est certa de fide Matt. 16. Super hæc petram edificabo Ecclesiam meam, eademq; veritas inuenietur passim apud Patres. Vide Cyprianum, & Augustin. de vnitate ecclesie. Epiphanium, & alios supra allatos. Conueniunt item omnes Scholastici, ac patet ex proprietatibus, quæ huic ecclesie tribuuntur, præcipue ex illa, quæ dicitur Apostolica, scil. fundata super fundamentum Apostolorum, & Prophetarum, ad Ephes. 2. Item quia sacramenta, sacrificium, sacerdotium, & totus ecclesiasticus ordo, ex quo quali vnum ecclesie corpus cõsurgit à Christo Domino incepit, vt suis locis ostenditur. Quæ res quo tempore, post natum Christum incepit ecclesia? Respondeo à principio suæ prædicationis Christum cepisse illius iacere fundamenta, non tamen omnino absoluisse ædificium vsq; ad tempus ferè Ascensionis, cum dixit Petro Ioann. 21. pascuues meas.

7. Ad argumenta initio facta respondetur, Patres interdum statuere principium ecclesie in Abel, quia tempus illud inter ipsum & parentem nihili reputatur, Abel autem fuit primus iustus, quem Scriptura commendat post peccatum Adæ: fuit etiam primus ecclesie fructus, vt Gregor. ait, quia primus in gratia decessit: fuit primus, qui virgo permanfit. Author quoq; operis de mirabilibus ecclesie libro 11. cap. 1. Sacerdotem, & primum martyrem eum appellat: nam in illo cepit persecutionem pati ecclesia ab hominibus prauis, Matth. 23. à sanguine Abel iusti, propter quæ ad Hebræos 11. ab illo cepit Paulus numerare eos, qui per fidem salutem consecuti sunt, cum autem August. Psalmo 128 ait interdum fuisse ecclesiam in solo Abel, vel Abrahamo, intelligit de his tantum Scripturam mentionem facere.

SECTIO III.

An postquam Ecclesia CHRISTI incepit, semper durauerit, & vsque ad finem seculi duratura sit.

1. In hac quæstione, tractanda ingredimur ecclesie proprietates, quarum prima est perpetuitas, atq; vt definiatur clarius, distinguamus duo tempora: alterum à principio mundi, vsq; ad Christum: alterum à Christo, vsq; ad finem seculi. Dico ergo primo. Ecclesia à sui initio (saltem post primorum parentum poenitentiam, si forte per hæresim etiam lapsi fuerant, de quo alibi) vsq; ad aduentum Christi perpétua quadam fidelium successione durauit, quæ neq; minimo tempore interrupta fuit, in quo non fuerit in mundo aliqua fidelium congregatio. Est certa, & communis conclusio. Probat. Quoniam certo constat ex Scriptura, Adam, & Euam post peccatum fidem habuisse. Nam Scriptura me-

morat Adam egisse poenitentiam ac fuisse prædestinatum Sapientia: 10. idemq; credendum est de Eva, neq; cogitari, aut dici potest sine magna temeritate illos decessisse infideles, seu finaliter fidem amisisse, cum neque Scriptura id indicet, neq; vlla sit coniectura, vel ratio ad id suspicandum: similiter clarum etiam est, vt supra dixi, eam fidem posteros suos docuisse: constat igitur tempore vitæ Adæ, quod 900 annos excessit, ecclesiam extitisse. Tempore autem mortis Adæ iam vivebat Henoch, imo erat 308. annorum, ex quinto cap. Genes. ille autem fuit iustus, & fidem habuit, vixitque inter homines donec ab eis transferretur, vsque ad 113. annum vitæ Lamech nepotis sui, quem fuisse iustum constat ex verbis Genes. quinto. Iste consolabitur nos ab operibus, & laboribus manuum nostrarum, in terra cui maledixit Dominus, quæ verba fuerunt dicta ab ipso Lamech, & sine dubio ex magna fide procedebant. Lamech autem genuit Noe 69. annos post translationem Enoch, quibus vsque ad ætatem adultam Noe, ecclesiam in illis hominibus perseuerasse, dubitari non potest, vt patet tum ex Scripturæ verbis, & coniecturis adductis: tum quia Noe, vt pote Sanctissimus, veram fidem in ecclesia Patrum suorum, per traditionem accepit, neque enim nouam illi reuelationem factam esse legimus. Iam vero de tempore Noe, vsq; ad Abraham id euidentius est, nã ipse Noe, vixit vsque ad sexagesimum annum vitæ Abrahamæ, & Sem filius Noe, à quo Abraham descendit, vixit plusquam Abraham annos 35. vt plane constat ex Genes. capite vndecimo, & vigesimo quinto. Satis autem aperte indicat Scriptura, Sem fuisse virum iustum, & fidelem. Verum quidem est colligi etiam ex Scripturis, parentes Abraham fuisse idololatras, vt Iosue vigesimo quarto, de Thare, & Nachor dicitur, quod confirmat Chrysost. homilia 80. ad populum, licet Augustin. decimo tertio de ciuitate cap. decimo tertio, dicat Tharepium fuisse, & vnum coluisse Deum. Epiphanius quoque initio libri contra hæreses, ait incepisse idololatriam tempore Saruch, qui Abraham proauus fuit, per imagines tantum depictas: à Thare vero Patre Abraham incepisse per idola ex luto, & ligno confecta: sed non propterea putandum, in omnibus hominibus, eo tempore defecisse ecclesiam, nam in primis, vt dicimus, toto eo tempore vixit Sem, qui certe non potuit non habere aliquos suæ veræ fidei confortes. Præterea Irenæus initio libri primi contra hæreses, Heber vocat virum iustum, & sanctum, & idem indicat Epiphanius supra, & sine dubio fidem suam alios docebant: imo fortasse in illis, qui dicuntur idola coluisse, non omnino fuit vera fides extincta, sed superstitiosè tantum contra religionem peccarunt. Itaque satis ex Scriptura colligitur vsque ad Abraham ecclesiam perseuerasse.

2. De tempore vero Abraham vsque ad mortem Iacob, vel etiam Ioseph, cuius scriptura peculiariter meminit, res aperta est in scripturis, verà ecclesiam in filiis Abraham perseuerasse: De reliquo vero tempore vsque ad vocationem Moysis, et si res non sit adeo expressa, est tamen satis constans, quia credibile non est tam breui tempore totum illum populum à vera Dei fide excidisse, cum inter Moysen, & Leui filium Iacob, tres tantum generationes intercesserint, vt constat Exod. 6. & Leui tot annos vixerit, vt ferè ad tempora Moysis peruenerit. Constat etiam ex eo quia propheta Iacob de Christo venturo, & promissiones factæ Abraham, perseuerabant sine dubio, in fide populi illius. Iam vero ipse Moyses fidelis erat, & Deum agnoscebat cum vocatus est, vt etiam ex epist. ad Heb. colligitur aperte: imo, & Patres eius fideles fuisse, & mēbra ecclesie, ibid. aperte docet Paulus: ac denique idem Moyses missus est à Deo, ad populum Israel, tanquam ad populum fidelem, qui ipsum iam agnoscebat.

De tempore decurso ab Abraham vsque ad Moysen.